

# УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ ЄВРОПЕЙСЬКЕ МАЙБУТНЄ, А РОСІЯ ЗА ІМПЕРСЬКЕ МИНУЛЕ

Владімір Путін нарешті відкрив свої карти. Його політична мета – відродження Російської імперії, яка була проголошена 1721 року Петром Першим. 9 червня глава Кремля у своєму виступі від час відвідин у Москві виставки, присвяченій 350-річчю від дня народження російського імператора Петра Першого, згадав Північну війну Росії зі Швецією (1700-1721), коли Москва змогла перемогти наймогутнішу державу Балтійського моря. Щоправда, Росія мала таких впливових союзників як королівство Данія, Саксонія і Пруссія. За результатами цієї війни Росія нарешті змогла вийти на берег Балтійського моря і відтоді вести торговельну політику з Європою не північним шляхом з Архангельська через Баренцево море в обхід Скандинавського півострова, який був довгим і ненадійним, а безпосередньо через Балтику.

Всі ми добре зрозуміли, коли Путін сказав, що він, як імператор Петро Перший, після Північної війни, не захоплюватиме нові території, а «повертати» свої. Від Швеції тоді Росія відняла частини Фінляндії та Латвії і всю Естонію. Росія заснувала великий порт, куди її цар вирішив перемістити свою столицю – Санкт-Петербург. У 1721 році по завершенні Північної війни Петро Перший вирішив Московію проголосити Російською імперією, а себе імператором. Схоже, що Владімір Путін пішов тим же шляхом, вби зробити з РФ імперію, як і триста років тому, але з наміром захопити велику територію, якою володіла Росія до 1917 року, коли відбувся її розпад внаслідок більшовицького перевороту на чолі з іншим Владіміром, тобто Леніним.

Після закінчення Першої світової війни, за результатами якої розпалися не тільки російська імперія, але й німецька, заснована 1871 року, Австро-Угорська, створена в 1867 році, та Оттоманська, котра існувала ще з 1299 року. Це розвиток історичних подій. Пізніше закінчила своє існування й Британська імперія, створена 1583 року, а Франція відмовилася од своїх колоніальних володінь. Однак Москва вирішила хід історії повернути назад. Дуже кривавий і небезпечний сценарій.

Кремль добре розуміє, що без України він не може бути світовою силою найбільшого масштабу, а тим паче імперією, тому цей хазяк напав на Київ, який існує ще з 482 року, на відміну від

Москви, япро яку відомо тільки з 1147 року, тем більше Петербург (1703 р.), щоб знищити українську державність. Тоді виникає питання: яка може бути лінія компромісу з Московією, яка відверто заявляє, що претендує на території всіх держав колишнього ССРСР, а це крім України – Білорусь, Казахстан, Молдова, Грузія, Вірменія, Азербайджан, Киргизстан, Таджикистан, Узбекистан, Туркменістан і, нарешті, країни-члени НАТО і ЄС – Латвія, Литва та Естонія. Це все колишні советські республіки. Однак російська імперія також володіла Фінляндією, більшою частиною Польщі і навіть Аляскою.

З практичних причин Кремль не наважиться напасти на всі ці країни одночасно, але є ті, що під особливою загрозою. Москва для нападу завжди використовує фактор російськомовного населення, а найголовніше наявність російської етнічної меншини, яка по'явилася досить пізно і то в разі переселення в рамках існуючої держави та приїзду російських чиновників на захоплені чи приєднані території. За часів ССРСР Москва навмисно посилала робочу силу з РФ у советські республіки, а представників національних республік у РФ. Так створювалася етнічний зв'язок між Росією, як скелетом усього ССРСР, й іншими соціалістичними республіками, як членами Советського Союзу.

Розуміючи існуючу небезпеку наслідків повернення під руку Москви, деякі країни колишнього ССРСР убезпечили себе тісними дружніми зв'язками з іншими впливовими державами. Так, Казахстан, незважаючи на митний союз з РФ і участь в ОДКБ, устиг тісно співпрацювати з Ки-

таєм, як запобіжником од можливої російської анексії. У січні цього року армія РФ прийшла «допомогти» казахському уряду в боротьбі з демонстрантами, але потім була змушена покинути країну на вимогу Китаю. Азербайджан встановив союзні відносини з Туреччиною, що також стало запобіжником від прямого російського вторгнення. Кишинев має тісні зв'язки з Румунією, але тут можуть бути проблеми через існування великої кількості російськомовних у Молдові та розуміння того, що Бухарест слабший партнер, ніж Пекін чи Анкара.

Держави Балтії, а також Польща убезпечили себе членством в НАТО та ЄС, але залишаються вразливими через своє стратегічне для росіян розташування та великої російської діаспори, особливо в Латвії та Естонії.

У Фінляндії, як і в Польщі, немає російської діаспори, але вона не є членом Альянсу, тому Гельсінкі вирішив терміново набути членство в НАТО. У Центральній Азії РФ має повний контроль над Киргизстаном і переважаючий над Таджикистаном. Туркменістан і Узбекистан мають значно більше самостійності і не є метою Кремля в першій лінії нападу. Зараз найважливіша задача Москви – захоплення всієї України. Якщо це вдасться, інші країни колишнього ССРСР стають дуже вразливими цілями.

Україна бореться за своє європейське майбутнє, а Росія – за своє імперське минуле. Це боротьба цивілізаційного характеру і кожен в Європі має визначитися на чьому він бої.

Олександр ЛЕВЧЕНКО

«Хвиля»

